

«Netflix no hauria produït mai “Alcarràs”»

Entrevista a Elisa Sirvent

Maties Salom Ruiz

És un matí de diumenge de mitjan mes de juny. Imaginem la piscina de la casa encara buida; els camps de presseguers preparats per a la campanya. En alguns ja s’hi cull: hi treballen pagesos, masovers, temporers; hi ha tràfec de tractors i de palets. De tot això en tenim ara la imatge molt vívida, perquè hem tornat a veure l’*Alcarràs* de Carla Simón. Una pel·lícula que ha acaparat elogis, anàlisis i aplaudiments des que va recollir l’Os d’Or a la Berlinale. I, a sobre, la revàlida: el *cum laude* de la crítica l’han validat les sales. Una ditada de mel per al cinema català, erm de referents d’èxit equiparables des del *Pa negre* d’Agustí Villaronga (2010) i sovint diagnosticat dels dos pitjors complexos que pot tenir el cinema: el complex cultural —«per tenir èxit al mercat intern i exportar hem de fer cinema en espanyol»— i l’industrial —«ara tot es fa a Madrid». Amb una calor de canícula tot just esperant Sant Joan, parlem amb la directora de producció del film, Elisa Sirvent (Barcelona, 1974).

—*Vau estar al capdavant d'una pel·lícula de tres milions i mig d'euros, en el context actual. Segons amb qui parreu ho considerarà una superproducció...*

—Bé, si vols és una superproducció des del punt de vista d'una pel·lícula d'autor, que és el cas d'*Alcarràs*. I per a una productora independent. Parlaríem d'una pel·li cara si hagués costat 5 milions d'euros, però no ha estat el cas.

—*La mitjana de les produccions espanyoles el 2020 era al voltant dels dos milions i mig d'euros...*

—Fa alguns anys, pre pandèmia, òbviament, gairebé totes eren de tres milions [*ella diu «tres quilos»*]. Va baixar, i ara estem acostumats a fer pel·lis d'un milió i mig, tot i que a mi em costa. Un milió i mig és molt poquet. Fer cine és molt car. Llavors, en el cas d'*Alcarràs*, sí que és veritat que la Carla (Simón) és la segona pel·li que feia. La primera (*Estiu 1993*, 2017) la va fer amb un milió d'euros. I per fer aquesta en teníem tres vegades més. Són molts diners per a una productora independent.

—*El punt de partida és una idea ambiciosa i molt treballada.*

—El guió inicial és prodigiós. Tothom qui el llegia hi coincidia. Era un guió amb qualitat literària. Tenia molt clar què volia explicar i com fer-ho.

De fet, *Alcarràs* ja és un llibre. La Magrana n'ha editat el guió de muntatge —la versió del guió definitiva, un cop fet el rodatge i l'edició—, amb aportacions de Carla Simón i Arnau Vilaró.

—*La directora de producció, però, no pot llegir un guió com qui llegeix una novel·la...*

—Els guions es treballen. I en aquesta primera lectura, aprofundint en cada seqüència, desglossant-lo i analitzant-ne les necessitats, arribaves a la conclusió que era un guió ple de capes. Ple de feina. Qualsevol seqüència, aparentment senzilla, està farcida de personatges i d'elements que compliquen i encareixen la producció.